

Repertoriumnummer 2017/
Datum van uitspraak 20 november 2017
Rolnummer 2017/BB/36

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

elfde kamer

Arrest

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING - vorderingen collectieve schuldenregeling
Eenzijdig verzoekschrift
definitief

1. de h. X1, eerste appelland,
2. Mevr. X2, tweede appellante,

Beide appellanten vertegenwoordigd door Me Ad., advocaat.

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de bestreden beschikking, uitgesproken op 14-08-2017 door de arbeidsrechtbank Leuven, 6e kamer (A.R. 17/292/B),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 14 september 2017,
- de voorgelegde stukken.

De verzoekende partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de terechtzitting in raadkamer van 16 oktober 2017, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op 6 november 2017 doch uitgesproken op heden.

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING.

1. Bij verzoekschrift ontvangen op 11 augustus 2017 door de griffie van de arbeidsrechtbank van Leuven verzochten Mevr. X2 en de h. X1 om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

2. De arbeidsrechtbank te Leuven verklaarde met beschikking van 14 augustus 2017 de aanvraag niet toelaatbaar, omdat zij hun onvermogen kennelijk zelf hebben bewerkstelligd door halstarrig geen gevolg te geven aan het vonnis van 8 april 2016 van de vrederechter van het kanton Aarschot, waarbij zij werden veroordeeld tot het vrijmaken van de overgang op hun erf ten voordele van de burens, dit onder verbeurte van een dwangsom.
3. Met verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 14 september 2017, tekenden Mevr. X2 en de h. X1 hoger beroep aan.

II. BEOORDELING.

4. Het hoger beroep van Mevr. X2 en de h. X1 werd tijdig ingesteld en voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten, zodat het hoger beroep ontvankelijk kan worden verklaard.
5. De procedure van collectieve schuldenregeling strekt ertoe de debiteur met een problematische schuldenlast uitzicht te bieden op financiële gezondmaking door middel van een aanzuiveringsregeling. Deze aanzuiveringsregeling moet, overeenkomstig artikel 1675/3 derde lid van het Ger. W., leiden tot een herstel van de financiële toestand van de schuldenaar, met name hem in staat stellen in de mate van het mogelijke zijn schulden te betalen en tegelijkertijd te waarborgen dat hij een menswaardig leven kan leiden (E. DIRIX en P. Taelman, *Collectieve schuldenregeling in de praktijk*, Antwerpen-Groningen, Intersentia, p. 24, nr. 10; Arbh. Antwerpen 24 juni 2008, www.juridat.be).

De beoordeling van de toelaatbaarheidsvoorwaarden maken een feitelijke beoordeling uit (*Parl. St.* 1996-97, 1073/11, 34), waarbij vooral zal gekeken worden naar de intenties van de aanvrager om de schuldeisers in de mate van het mogelijke te vergoeden en zijn verbintenissen na te leven. (Arbh. Brussel 17 november 2014, AR 2014/BB/22 ; Arbh. Brussel 10 november 2008, www.juridat.be) De collectieve schuldenregeling mag geen toevluchtsoord worden voor debiteuren die zich proberen te onttrekken aan hun schuldeisers. (*Parl. St.*, 1996–97, 1073/1 en 1074/1, 17).

6. Op grond van artikel 1675/2 Ger. W. kan de collectieve schuldenregeling worden toegestaan aan een natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 van het Wetboek van Koophandel en die niet in staat is, om op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij **niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd**.

De schuldenaar mag dus niet kennelijk zijn onvermogen hebben bewerkstelligd.

Met andere woorden, men mag geen bedrieglijke handelingen hebben gesteld, waarbij de rechten van de schuldeisers worden benadeeld of men mag niet opzettelijk bepaalde elementen uit zijn vermogen aan de schuldeisers hebben onttrokken (E. Van Acker, C. Verbeke en B. Wylleman, Praktische gids voor schuldbemiddelaars. Editie 2013, Mechelen, Wolters Kluwer Belgium, 2013, nummer 20).

In de Memorie van Toelichting heeft de bevoegde vice-eerste minister aangegeven dat er bewerking van het onvermogen kan zijn, wanneer de schuldenaar bedrieglijke handelingen verricht ter benadeling van de rechten van zijn schuldeisers. De rechter zal oplettend dienen te zijn voor een hele reeks van elementen die, alleen of gecombineerd, toelaten te denken dat de schuldenaar zijn onvermogen heeft bewerkt. (*Parl. St.*, 1996–97, nr. 1073/1 en 1074/1, 17).

Krachtens die bepaling mag de rechter een vordering tot collectieve schuldenregeling enkel ontoelaatbaar verklaren wegens bewerken van het onvermogen wanneer de verzoeker een of meer handelingen heeft verricht met het **opzet** zich onvermogend te maken (Cass. 21 juni 2007, C.06.0667.F).

Bijgevolg komen ook laakbare feiten op zich niet in aanmerking om een vordering tot collectieve schuldenregeling ontoelaatbaar te verklaren, zolang er geen bewijs voorligt van enige opzettelijke of bedrieglijke houding, noch van een organisatie van zijn onvermogen door de schuldenaar met de bedoeling te ontsnappen aan de betaling van zijn schulden.

In een arrest van 7 januari 2013 (S.12.0016.N) bevestigt het Hof van Cassatie dat het bewerken door de schuldenaar van zijn onvermogen uit alle omstandigheden die zijn wil aantonen om zich onvermogend te maken, kan worden afgeleid. Ook het indienen van een verzoekschrift tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling kan als bewijs van die wil bijdragen.

7. Mevr. X2 en de h. X1 verzochten op 11 augustus 2017 om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling. De arbeidsrechtbank van Leuven oordeelde in haar beschikking van 14 augustus 2017 dat de aanvraag niet toelaatbaar was, omdat zij hun onvermogen kennelijk zelf hebben bewerkstelligd door halsstarrig geen gevolg te geven aan het vonnis van 8 april 2016 van de vrederechter van het kanton Aarschot, waarbij zij werden veroordeeld tot het vrijmaken van de overgang op hun erf ten voordele van de buren, dit onder verbeurte van een dwangsom.

8. Mevr. X2 geboren op ... 1983 en de h. X1 geboren op ... 1979 zijn een nieuw samengesteld gezin met een zoon van 11 jaar en dochter van 10 jaar. Zij kochten op 13 oktober 2014 samen een woning (...) voor de prijs van 301.000 euro. De eigendomstitel van de woning voorziet dat op hun eigendom een erfdienstbaarheidsweg ligt, naast hun woning naar de achterliggende weide.

Mevr. X2 en de h. X1 werden in februari 2016 gedagvaard door hun buren voor het vredegerecht van het kanton te Aarschot tot het vrijmaken en vrijhouden van de overgang op hun erf ten voordele van de achterliggende percelen van de buren, dit ingevolge de conventionele erfdienstbaarheid.

Bij vonnis van 8 april 2016 van de vrederechter van het kanton Aarschot werden zij veroordeeld tot het vrijmaken en vrijhouden van de overgang op hun erf binnen de zeven kalenderdagen na de betekening van het vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 € per kalenderdag na de betekening van het vonnis en met een maximum van 100.000 € euro, waarboven geen dwangsom meer kan verbeuren.

Dit vonnis werd op 10 mei 2016 betekend en er werd tegen dit vonnis geen beroep aangetekend.

Mevr. X2 en de h. X1 maakten de overgang niet vrij, noch betaalden zij de zeer hoge dwangsom waartoe ze werden veroordeeld.

In opdracht van de buren werd dit vastgesteld door gerechtsdeurwaarder Hj. op 16 juni 2016 en 1 augustus 2016.

Op 16 augustus 2016 gingen Mevr. X2 en de h. X1 over tot dagvaarding van de buren voor de vrederechter om voor recht te horen zeggen dat de bestaande

conventionele erfdiensbaarheid ten onrechte verzwamd werd en om de burens te veroordelen om zich te gedragen binnen de contouren van de bestaande conventionele erfdiensbaarheid van uitweg en daarbij de doorgang van zwaar vrachtverkeer te verbieden en in ondergeschikte orde de burens te veroordelen tot het geschikt maken van de erfdiensbaarheid op eigen kosten.

Bij vonnis van 24 februari 2017 verklaarde de vrederechter de vordering ongegrond en stelde vast dat het beperkt gebruik dat de burens tot dan toe hadden gemaakt van de erfdiensbaarheid het normaal gebruik van de erfdiensbaarheid niet overschreed.

Bij deurwaardersexploot van 10 oktober 2016 werd op de roerende goederen van Mevr. X2 en de h. X1 uitvoerend beslag gelegd en bij exploot van 28 oktober 2016 werd hen een bevel voorafgaand aan het uitvoerend onroerend beslag betekend.

Bij dagvaarding van 2 december 2016 vorderden Mevr. X2 en de h. X1 voor de beslagrechter te Leuven de opheffing van het uitvoerend beslag van 10 oktober 2016 en van het bevel voorafgaand aan uitvoerend beslag van 28 oktober 2016. Dit verzoek werd afgewezen.

Op 8 augustus 2017 werd een bevel voorafgaand aan uitvoerend onroerend beslag betekend en op 11 augustus 2017 werd een openbare gerechtelijke verkoop van een aantal in beslag genomen roerende goederen vastgesteld.

Mevr. X2 en de h. X1 hebben geen uitvoering gegeven aan de duidelijke gerechtelijke uitspraak van de vrederechter en hebben aldus de dwangsom en de gerechtskosten onnodig laten oplopen.

Mevr. X2 en de h. X1 houden voor dat zij werden misleid door hun toenmalige raadsman en leggen in graad van beroep een schrijven neer van 4 september 2017, waarin zij hun raadsman diverse fouten verwijten en in gebreke stellen een aangifte te doen bij diens beroepsaansprakelijkheidsverzekering.

Zonder dat het arbeidshof zich uitspreekt over het al dan niet bestaan van fouten in hoofde van de raadsman van Mevr. X2 en de h. X1 blijkt uit dit schrijven dat Mevr. X2 en de h. X1 van mening waren dat zij volgens hun raadsman geen gevaar liepen om veroordeeld te worden tot betaling van een dwangsom omdat dat de concrete maatregelen om toegang te verschaffen tot het pand van de burens eerst

zou worden overlegd tussen de advocaten van beide partijen.

Uit de uiteenzetting ter zitting en voormeld schrijven blijkt dat zij de ernst van de feiten niet hebben beseft en de schulden niet met opzet hebben laten oplopen.

Ondanks de laakbare houding van Mevr. X2 en de h. X1 is het arbeidshof derhalve van mening dat niet is bewezen dat zij met opzet kennelijk hun onvermogen hebben bewerkstelligd.

9. De beschikking van de eerste rechter wordt hervormd.
Het hoger beroep is gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
HET ARBEIDSHOF,**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Recht doende na éézijdig verzoekschrift,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

Hervormt de bestreden beschikking,

Verklaart het verzoek van Mevr. X2 en de h. X1 tot het verkrijgen van collectieve schuldenregeling toelaatbaar,

Stelt Me Md., advocaat, aan als schuldbemiddelaar met verzoek zo snel mogelijk contact op te nemen met verzoekende partijen om het verdere verloop van de procedure te bespreken.

Beveelt dat vanaf heden alle inkomsten van de verzoekende partijen in handen van de schuldbemiddelaar dienen toe te komen.

Verzendt de zaak voor verdere afhandeling naar de arbeidsrechtbank te Leuven.

Aldus gewezen en ondertekend door de elfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

A. SCHOENMAEKERS, raadsheer

bijgestaan door :..., griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 20 november 2017.